

føres uden Penge, gjøre opmærksom paa, at vi jo have vedtaget en Bestemmelse i Lønningsloven, som, dersom denne Lov bliver vedtaget, gjør det meget lettere for Regjeringen netop at gennemføre Planen ogsaa i denne Henseende uden nogen særlig Tillægsbevilling nu. Det blev af mig udviklet, da vi havde Lønningsloven for, at der jo af Thinget var vedtaget en Paragraph i Lønningsloven, som siger ligesom en Paragraph her i Hærløven, at Krigsministeren har Bemyndigelse til at gennemføre Loven i Løbet af det første Aar. Denne Bemyndigelse er netop given af oeconomicke Hensyn, fordi det ikke ansaaes for rigtig, at Lønningsloven ikke kom til at indeholde en Bestemmelse, der gav en saadan Bemyndigelse, hvoraf vilde følge, at Loven traadte i Kraft strax, og at enhver deri nævnt Embedsmand strax fik Krav paa den Gage, som der var sat ind. Derfor blev jo netop denne Bestemmelse indført, forat Krigsministeren kunde sige: Disse Bestemmelser træde i Kraft den 1ste December, disse den 1ste October, disse den 1ste November o. s. v. og derved have det i sin Magt at indrette det Hele paa den for Statskassen hensigtsmæssigste og fordeelagtigste Maade. Om der ogsaa blev forelagt en Tillægsbevilling, vilde vi dog ikke være istand til at iagttage det oeconomicke Hensyn, saaledes som Krigsministeren kan, fordi vi ikke kunne forudsæe, naar det bliver nødvendigt at lade de forskjellige Satser træde i Kraft. Derfor var det, at Udvalget foreslog og Thinget vedtog en saadan Paragraph som den nævnte; men naar denne Paragraph og Loven blive vedtagne, forekommer det mig, at Krigsministeren og Regjeringen i det Hele taget have en Bemyndigelse, som er saa fylbig, at de meget godt kunne forsvare at opsætte en egentlig Tillægsbevillingslov til Efteraaret. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Nødvendighed for at forelægge den før, og jeg kan heller ikke see, at vi med Nytte kunne beskjæftige os med en saadan nu. Det er altsaa af disse Grunde, at jeg anseer det, der er tilfattet ved Forslaget under Nr. 13, for ikke at ville opnaaes i nogen væsentlig Grad ved dette Forslags Vedtagelse; jeg troer, at vi opnaae noget meget Bedre, naar det ikke vedtages, at vi derved opnaae

at stille Hærløven uafhængig af den anden Lov. Naar det ærede Medlem for Weise Amts 2den Valgkreds (Berg) har lagt saamegen Vægt paa det Sorgelige i, at vi skulde gaae fra hinanden uden at faae vedtaget et vigtigt Lovarbejde, som vi have anvendt saa megen Tid paa, saa vil det ærede Medlem kunne begribe, at jeg deri sympatiserer med ham, men for mig vilde det dog være endnu sørgeligere, om vi mistede begge Lovene. Jeg haaber forøvrigt, at vi skulde komme saa vidt, at vi faae dem begge vedtagne, jeg troer, at den Uenighed, der er med Hensyn til Lønningsloven, ikke er saa stor, at man jo nok kan have Haab om at faae den udsjovnet. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 maa jeg navnlig efter de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), tillade mig nogle Bemærkninger. Det har været mig meget ukjært at høre, at det ærede Medlem i denne Sag har forandret Mening; thi det er ikke alene, som det ærede Medlem sagde, at han tidligere ikke har stemt for dette Forslag, men han har bestandig stemt imod det, og det er altid ukjært, naar Medlemmer i Thinget forandre Anskuelse fra den ene Behandling til den anden, det giver en Vælling i Thingets Beslutninger, som ikke kan være rigtig. Jeg troer derfor at burde gjøre opmærksom paa, at de Grunde, som det ærede Medlem har anført for denne sin Overgang, synes mig at være ganske paafaldende. Det ærede Medlem har navnlig lagt Vægt paa, at der i denne Lovudkastets Bestemmelse indeholdes en Undtagelse fra det i Loven almindelig gennemførte Lighedsprincip; men dette er i mine Dine en meget stor Misforstaaelse hos det ærede Medlem. Lighedsprincippet er her aldeles ikke krænkert, der er derimod her givet en Udsjovelse i en bestemt Retning af, hvad der netop er Lovens Hovedprincip, det nemlig, at den Mand, som viser sig dygtig og oplagt, kommer frem; han nyder deraf en Fordeel, et Gode, som viser sig for ham paa ethvert Punkt. Det er vor Hovedtanke, at de Dygtigste skulde blive Befalingsmænd, og mellem Befalingsmændene er det atter de Dygtigste, de, som ere meest opvakte til deres Gjerning og udføre den troeligst, som skulde komme frem og stige stædse høiere. Her vil det ærede Med-